26/01/2021

Ο Άγιος Καλλίνικος Εδέσσης και «του σκότους ο προστάτης»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Τό προηγούμενο ἔτος εἴχαμε τήν μεγάλη χαρά τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο νά θέση στό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τόν Μητροπολίτη Ἐδέσσης Καλλίνικο, γιά τήν ἁγιότητα τοῦ ὁποίου ἐπιβεβαίωσαν ἄνθρωποι πού τόν γνώρισαν, ἔδωσαν τήν καλή μαρτυρία Πατριάρχες, Ἀρχιεπίσκοποι, Μητροπολίτες, Ἡγούμενοι, Ἁγιορεῖτες μοναχοί, ἀλλά καί τά μέλη τοῦ ποιμνίου του. Τά λείψανά του κατά τήν ἀνακομιδή, ἐπικύρωσαν αὐτήν τήν πράξη καί ἡ Ἐκκλησία χαίρεται γιά τό γεγονός αὐτό.

Εἶναι γνωστόν ὅτι δέν ὑπάρχει κάποιος ἱερός κανόνας, πού νά καθορίζη γιά τό ποιός εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἁγιοκατατάξεως ἑνός Κληρικοῦ, μοναχοῦ καί Χριστιανοῦ, τοὐλάχιστον δέν γνωρίζω ἐγώ, ἀλλά ὅλα τά σχετικά κείμενα, πού ἀναφέρονται στό θέμα αὐτό, προσδιορίζουν ὅτι κατ' ἀρχάς ὁ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς κάθε περιοχῆς δίνει στήν Ἐκκλησία τήν μαρτυρία τῆς συνειδήσεως τῶν μελῶν της καί ἡ Ἐκκλησία συνοδικά ἀποφαίνεται γιά τό θέμα αὐτό.

Αὐτό ἔγινε καί στήν περίπτωση αὐτή. Ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί

Ἀλμωπίας Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε ἀπό τόν ἅγιο Καλλίνικο καί ἦταν συνεργάτης του, ἀλλά ἀξιώθηκε νά γίνη καί διάδοχός του στόν θρόνο, μέ αἴτησή του πρός τήν Ἱερά Σύνοδο ἀνέφερε τήν δική του πεποίθηση, ἀλλά καί τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ, γιά τήν ἁγιότητα τοῦ Καλλινίκου, ὑποβάλλοντας συνημμένως πολλά στοιχεῖα, ἤτοι βιβλία, ἀναμνήσεις, θαύματα, Συνέδρια κλπ. καί ζήτησε τήν ἁγιοκατάταξή του. Ἔγραψε στόν προλογικό του σημείωμα:

«Εὐσεβάστως προάγομαι τῇ Ἁγίᾳ καί Ἱερᾷ Συνόδῳ νά ὑποβάλῳ Αὐτῇ τό κείμενον – πρότασιν ἁγιοκατατά-ξεως, ὁμοῦ μετά τῶν συνοδευτικῶν ἐγγράφων, βιβλίων καί ψηφιακῶν δίσκων, διά νά προβῆτε εἰς τάς δεού-σας ἐνεργείας διά τήν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς ἁγιότητος τοῦ μακαριστοῦ Ποιμενάρχου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κυροῦ Καλλινίκου. Ὁ ἐν λόγῳ μακαριστός Μητροπολίτης ὑπῆρξε μία πάνυ ἐνάρετος προσωπικότης πού κατέλιπεν φήμην ἁγίου ἀνδρός εἰς τήν Μητρόπολίν του, ἀλλά καί ὅπου ἀλλοῦ προηγουμένως διηκόνησε τήν Ἐκκλησίαν. Δέν εἶναι λίγα καί τά ὑπερφυσικά σημεῖα, ὅπως ἰάσεις καί ἐμφανίσεις, τά ὁποῖα ἐπέδειξε καί ζῶν εἰσέτι καί μετά τήν ὁσίαν κοίμησιν αὐτοῦ. Ὅθεν θά ἦτο γεγονός ὄντως σπουδαῖον καί τιμητικόν διά τήν Ἐκκλη-σίαν μας ἡ προσθήκη καί τοῦ ὁσίου τούτου Ἱεράρχου εἰς τόν κατάλογον τῶν ἁγίων μελῶν της. ... Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης πληροῖ ὅλες τίς ἀπαραίτητες ἐκκλησιαστικές καί κανονικές προϋ-πο-θέσεις γιά τήν καταχώρησή του στό ἁγιολόγιο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἐπίσης, ὁ Μητροπολίτης Ἰωήλ μέ τό μεγάλο χάρισμα τῆς ὑμνογραφίας πού διαθέτει συνέταξε καί ὅλες τίς ἱερές Ἀκολουθίες, πρίν τήν ἁγιοκατάταξή του.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπέστειλε ὅλο αὐτό τό ὑλικό στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί μέ ἔκθεση τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς καί πρόταση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος ἐνεγράφη στό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Πράξη, μεταξύ ἄλλων, γράφεται:

«Διό καί θεσπίζομεν Συνοδικῶς καί διοριζόμεθα καί ἐν Ἁγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι ὅπως ἀπό τοῦ νῦν καί εἰς τό ἑξῆς εἰς αἰῶνα τόν ἅπαντα ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης Καλ-λίνικος συναριθμῆται τοῖς Ὁσίοις καί Ἁγίοις τῆς Ἐκκλη-σίας, τιμώμενος παρά τῶν πιστῶν καί ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενος κατ᾽ ἔτος τῇ η΄ τοῦ μηνός Αὐγούστου, ἡμέρᾳ τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ».

Αὐτό τό γεγονός ἔγινε αἰτία χαρᾶς ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, πράγματι ἡ ἀνάδειξη ἑνός ἁγίου στίς ἡμέρες μας, τίς «πονηρές», πού ὅλα ρυθμίζονται μέ σκοπιμότητες, εἶναι πρόξενος χαρᾶς. Καί μάλιστα εἶναι πρόξενος χαρᾶς, ἐπειδή ἀναφέρεται σέ ἕναν Ἐπίσκοπο καί Μητροπολίτη τῆς συγχρόνου

Ἐκκλησίας μας. Καί αὐτό δείχνει ὅτι δέν μποροῦν νά γίνουν ἅγιοι μόνον μοναχοί καί Ἱερομόναχοι, ἀλλά καί Ἐπίσκοποι, πού εἶναι «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ», καί διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων.

Καί αὐτό ἔχει τήν μεγάλη ἀξία του, διότι σήμερα πολλοί Χριστιανοί παραθεωροῦν τούς Ἐπισκόπους, τούς δίνουν πολλούς χαρακτηρισμούς, ὅτι εἶναι «ἀγράμματοι», ὅτι ἀσχολοῦνται μέ τό παρασκήνιο, τό «ἐκκλησιαστικό κουτσομπολιό», τίς μηχανορραφίες, καί πολλά ἄλλα. Ὅμως, ὑπάρχουν πολλοί Ἐπίσκοποι πού εἶναι ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους, ἀγαποῦν τόν Θεό, τήν Ἐκκλησία καί τόν λαό, ἐνδιαφέρονται γιά τήν σωτηρία τους καί τήν σωτηρία τοῦ ποιμνίου τους, προετοιμάζονται γιά τήν ὥρα τοῦ θανάτου τους, ἔχουν βαθύτατο ἐκκλησιαστικό φρόνημα καί δέν ἀναμειγνύονται σέ θέματα ἀλλότρια τῆς ἀποστολῆς τους.

Ἕνας τέτοιος ἅγιος Ἐπίσκοπος ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Καλλίνικος καί μεταξύ τῶν ἄλλων, δίνω καί ἐγώ τήν μαρτυρία μου πού ἔζησα κοντά του δεκαπέντε χρόνια καί εἶδα τήν ὁσιακή του ζωή καί τό ὁσιακό του τέλος, γιατί ζοῦσε μέ μετάνοια, αὐτομεμψία, προσευχή, βαθυτάτη αἴσθηση τῆς συναντήσεώς του μέ τόν Χριστό καί τήν οὐράνια Ἐκκλησία.

Ἔτσι, ὅλοι ἐχάρησαν μέ τήν ἁγιοκατάταξή του. Ὅμως ἰσχύει καί ἐδῶ, ὅπως καί σέ ὅλα τά θέματα, ὅτι «μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστάτης», ὁ διάβολος. Αὐτός πολεμοῦσε τόν ἅγιο Καλλίνικο σέ ὅλη του τήν ζωή του, γιατί τόν ἔκαιγε ἡ ἁγία του ζωή, ἡ πύρινη προσευχή του, ὁ καθαρός βίος του, ὁ πόλεμος πού ἔκανε ἐναντίον του (τοῦ διαβόλου), ἀλλά καί γιά τό ὅτι τόν ἔβγαλε ἀπό δαιμονισμένους, ὅπως τό ἴδιο τό δαιμόνιο ὁμολόγησε. Στενάζει, λοιπόν, ὁ παμπόνηρος, ὁ «προστάτης τοῦ σκότους».

Μερικοί μεμψιμοιροῦν, γιατί δέν ἁγιοκατατάχθηκαν καί ἄλλοι Ἐπίσκοποι, πού ἔχουν ἐξίσου ἅγιο βίο. Ἀλλά, ἄν πράγματι τούς ἐνδιαφέρει νά βλέπουν ἁγίους Ἐπισκόπους στό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἀκολουθήσουν τήν ἐκκλησιαστική ὁδό. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ διάδοχοί τους Μητροπολίτες ἄς διαβιβάσουν στήν Ἱερά Σύνοδο μέ τεκμηριωμένη ἀναφορά τήν συνείδηση τοῦ λαοῦ γιά τήν ἁγιότητά τους γιά νά προχωρήση ἡ διαδικασία.

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι θά πρέπει νά ἀποδείξουν μέ ἰσχυρά θεολογικά καί ἐκκλησιαστικά ἐπιχειρήματα ὅτι διαθέτουν τά ἀπαραίτητα κριτήρια ἁγιότητος, πού εἶναι ἡ ἐμπειρική πίστη, τό ἐκκλησιαστικό φρόνημα, τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας καί μάλιστα τό χάρισμα τῆς ἐκδίωξης δαιμονίων.

Στήν περίπτωση τῆς ἁγιοκατατάξεως τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, δέν ὑπῆρξαν ἄλλες αἰτήσεις Ἐπισκόπων γιά ἁγιοκατάταξη, οὔτε τώρα ὑπάρχουν, ὥστε μεταξύ αὐτῶν

νά προτιμηθῆ ἕνας καί νά παραθεωρηθοῦν ἄλλοι. Ἀπορῶ γιά τέτοιες συγκρίσεις. Μέχρι τώρα δέν ὑπῆρξε ἀπολύτως καμμιά ἄλλη πρόταση ἁγιοκατατάξεως Ἐπισκόπων. Πῶς, λοιπόν, θά προχωρήση ἡ διαδικασία ἁγιοκατατάξεώς τους;

Ἡ πεποίθησή μου εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνία θεώσεως, ὅτι τά πραγματικά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μετέχουν, κατά ποικίλους βαθμούς, τῆς καθαρτικῆς, φωτιστικῆς καί θεοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ἀναφέρεται σέ ὅλα τά μέλη, Πατριάρχες, Μητροπολίτες, Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς, Διακόνους, μοναχούς καί λαϊκούς. Στά κηρύγματα πού γίνονται στήν Ἐκκλησία προτρέπουμε τά μέλη της: «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. α΄, 16), καί στήν θεία Λειτουργία ὁ Κληρικός ἐκφωνεῖ «τά Ἅγια τῆς ἁγίοις».

Ὅλα αὐτά εἶναι ψέμματα, εἶναι ἐπικοινωνιακά «τερτίπια», εἶναι κούφια λόγια; Ὅμως, ἐπειδή εἶναι ἀληθινά, γι' αὐτό νά μή ἁγιομαχοῦν, ἐκφράζοντας ἐσωτερικές σκοπιμότητες. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι χῶρος δολοπλοκιῶν! Δέν τό ἀντέχει αὐτό ὁ εὐαίσθητος ἐκκλησιαστικός χῶρος, ὁ ὁποῖος τελικά ἀργά ἤ γρήγορα ἀποβάλλει τέτοιες νοοτροπίες, πού εἶναι ξένες πρός τό ἐκκλησιαστικό πολίτευμα.

Ἁγιογράφηση Ἀρχιμ. Εἰρηναίου Κουτσογιάννη, Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπάκτου